

IZVJEŠTAJI S RASPRAVA

Raspravama održanima 20. veljače, 20. ožujka, 09. svibnja, 05. srpnja i 04. rujna 2006. te 18. srpnja 2007. godine promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava nisu prisustvovali. Izvještaji sa navedenih rasprava napisani su na temelju raspravnih zapisnika i na temelju obrazloženja optužnice.

20. veljače 2006. godine – otvaranje glavne rasprave, čitanje optužnice, izjašnjavaње o krivnji, dokazni postupak

Čitanje optužnice, izjašnjavaње o krivnji

Nakon što je Predsjednik vijeća objavio predmet rasprave, sastav Vijeća i nakon što je utvrđena istovjetnost optuženika, zamjenik ŽDO-a u Vukovaru pročitao je optužnicu K-DO-10/03, od 11. veljače 2005. godine.

Optuženik je izjavio da je razumio optužnicu, da će obranu iznijeti na kraju dokaznog postupka, a upitan kakav stav zauzima prema optužbi, izjavio je da se ne osjeća krivim.

Dokazni postupak

Iskaz svjedokinje - oštećenice Ljubice Tepavac

Pred istražnim sucem (podaci iz obrazloženja optužnice) rekla je da prije Domovinskog rata nije poznavala okrivljenika. Od početka kolovoza 1991. godine radila je kao kuharica u Zboru narodne garde. S obzirom da ju je jedan branitelj udario u nogu zbog čega se nije mogla kretati, nije se zajedno s braniteljima povukla iz Borova. Skrivala se, ali su je ipak pronašli. Izjavila je da misli da je potom prevežena u Negoslavce gdje su, u ured u koji je bila uvedena, stalno dolazili neki ljudi i pljuvali ju. Potom je odvežena u Mitrovicu, gdje je tjerana da prepozna „svoje ustaše“. Iako je poznavala neke osobe, nije htjela reći da ih poznaje. Nakon toga vraćena je u Vukovar na „Velepromet“. Odvedena je do nekog oficira koji je pozvao Nenada Žigića, kojeg je poznavala od ranije, te ju je isti odveo do hangara i dao joj uniformu, a zatim ju je odveo u svoju kancelariju. Tada je prvi puta ušao Žarko Leskovac, koji je imao bijeli opasač, SBM uniformu, bijeli pendrek, bijelu futroлу za lisice i pištolj. U jednoj od zgrada «Veleprometa» bilo je dosta žena. Jednom prilikom 4-5 žena su nešto čekale. Vidjela je jednu stariju baku kako leži i zijeva pa joj je donijela kruha i čaja iz kuhinje. U tom je trenutku dotrčao optuženik i zgrabio je svjedokinju za ruke. Iako je bio mali čovjek bio je jak pa ruke nije mogla izvući. Udario ju je palicom dva puta po glavi i rekao joj je «majku ti ustašku», a nakon toga joj se smračilo. Izjavila je da je zbog udarca zagrizla usnicu i jezik, da joj se zbog udarca ukočila vilica te da joj i danas zvoni u glavi. Izjavila je i da se sjeća da je crnoputa djevojčica skočila na optuženika. Nije joj poznato što se dalje događalo. Optuženika kasnije nije viđala.

Na današnjoj raspravi svjedokinja je iskazivala sukladno zapisniku od 06. listopada 2004. godine, s tim što je precizirala da ne zna točno koliko je dugo bila u «Veleprometu», da ne zna točan dan kada ju je optuženi udario pendrekom, ali misli da je bio kraj studenog ili početak prosinca 1991. godine. Nadalje je izjavila da je optuženom rekla da baki daje čaj i kruh da baka ne bi umrla, a optuženik joj je odgovorio da je starica ustaška majka. Izjavila je da joj je sada poznato da je Slađana Curnić crnoputa djevojčica koja se hvala s optuženikom. Sjeća se da ju je

osoba s krivim nosom i „buljavim“ očima tukla puškom i nogama po leđima dok se optuženik hrvao s djevojčicom. Kasnije su ju dobrovoljci silovali i maltretirali.

Rekla je da je optuženi bio je u uniformi JNA, ali da nije pripadao dobrovoljačkim odredima. Optuženikovo ime saznala od Eržike Leskovac u jesen 1992. godine. Prepoznala ga je kada je gospođa kod nje kupovala mrkvu te ga je tada prijavila. Sada žali optuženog, jer je star i bolestan.

Iskaz svjedokinje – oštećenice Slađane Curnić

***Pred istražnim sucem (podaci iz obrazloženja optužnice)** iskazala je da je optuženika upoznala 1991. godine na «Veleprometu». Ondje je bila privedena. Ondje je vidjela i Ljubicu Tepavac. Na „Veleprometu“ je bio prisutan i njezin brat Stevan Curnić koji je optuženom rekao da s njom radi što hoće. Optuženik joj je pokazivao nekakve papire i govorio joj da je ustaškinja, potom ju je gurnuo u hol te je napao Ljubicu Tepavac koja je htjela dati čaj i komad kruha jednoj starijoj ženi. Ljubicu Tepavac je udario pendrekom tri puta po glavi, a nakon udaraca Ljubica je viknula «djeco moja, jao» te se srušila. U tom je momentu svjedokinja potrčala prema optuženiku, opsovala mu i rekla da će ga ubiti, otela mu je pendrek iz ruke i bacila ga, gurnula je optuženika te je on pao na pod. Htjela je pomoći Ljubici, ali ju je netko gurnuo. Ljubicu Tepavac nastavili su tući Stevan Curnić i još dvije muške osobe, nakon toga su je odvukli, a iza nje je ostala lokva krvi. U međuvremenu se optuženik domogao pendreka i udario ju po glavi jednom ili dva puta, nakon udaraca je osjetila bol i pala je na tlo.*

Na današnjoj raspravi svjedokinja je iskazivala sukladno zapisniku od 17. studenog 2004. godine, a pojasnila je kako je od brata Stevana Curnića saznala da ih je udario Žarko Leskovac. Nadalje je rekla da je vidjela kad je optuženi udario Ljubicu Tepavac jer je bila udaljena svega 7-8 metara. Nakon što je odgurnula optuženika dobila je od njega udarac, potom je stavila ruke na glavu da se zaštiti, ali je dobila možda i desetak udaraca po ramenima. Izjavila je da je taj događaj mogla vidjeti i Eržika Kremerenski.

Iskaz svjedokinje Terezije Geršić

***Pred istražnim sucem (podaci iz obrazloženja optužnici)** iskazala je da su dana 04. studenog 1991. godine, nakon pada njezine ulice, nepoznati pripadnici tzv. JNA odvezli nju i majku i zatočili ih u skladištu «Veleprometa». Za zatočenike je bio odgovoran optuženi Leskovac. Bio je obučen u uniformu JNA, nosio je «titovku» sa petokrakom, bio je naoružan pištoljem i puškom. Poznavala ga je od ranije, jer je bio o šefu u «Vuteksu». Ispitivao ju je, ali ju nije tukao. Vidjela je kad je optuženik nekoliko puta palicom udario Romkinju Slađanu. Udarci joj se nisu učinili prejaki, ali je unatoč tome Slađana pala, pa ju je optuženik prestao udarati. Izjavila je da Ljubicu Tepavac ne poznaje.*

Na glavnoj raspravi je iskazivala sukladno zapisniku od 13. prosinca 2004. godine, te je dodala da je pred katolički Božić 1991. godine drugi put odvedena u «Velepromet». Tada su tvrdili da je imala radio stanicu. Izjavila je da je optužani bio nadređen zatočenima te da je on određivao raspored poslova zatočenika. Rekla je da Romkinju, za koju je čula da se preziva Curnić, prije tog događaja nije poznavala. Nije ju vidjela niti kasnije, a radi se o osobi koja je prije nje svjedočila. Nije se mogla sjetiti je li netko posluživao neku staricu prije nego što je optuženik udario Romkinju. Nije joj bilo poznato kakvo je zaduženje imao Stevica Curnić.

Mjere opreza

Vijeće je, na prijedlog zamjenika ŽDO, prema optuženom Leskovcu odredilo mjere opreza zabrane napuštanja boravišta i obveze javljanja Predsjedniku vijeća.

20. ožujka 2006. godine – nastavak dokaznog postupka

Iskaz svjedoka Lazara Stankovića

Izjavio je da je 01. listopada '91. mobiliziran u Beogradu i da je došao u Vukovar. Iako nije bio sposoban za vojsku, mobiliziran je jer je Vukovarac. Došao je na „Velepromet“ gdje je, zajedno sa još pet osoba, bio zadužen za čuvanje civila u podrumu. Istu je dužnost obavljao i optuženi Žarko Leskovac. Komandant bezbjednosti na „Veleprometu“ bio je Petar Velebit, a potom Nenad Žigić. Na „Veleprometu“ su bila dva podruma. Oni su bili zaduženi za veći podrum, u koji je moglo stati 100-tinjak civila. Od 01. listopada pa do 18. ili 19. studenog dovođeni su civili. Osobno je popisivao civile koji su dovođeni. 19. studenog doveden je velik broj civila iz Vukovara. 20-ak osoba popisivalo je dovedene civile. Izjavio je da se sjeća da je tog 19. studenog oko 18,00 sati predan popis predstavnicima Međunarodnog crvenog križa. Naglasio je da su ljudi sa tog popisa „bolje prošli“. Izjavio je da je na „Veleprometu“ bilo muškaraca koji su morali obavljati određene poslove jer su odbili mobilizaciju te da je bilo i žena koje su ondje čistile, gulile krompire i obavljale slične poslove. Sjeća se Terezije Geršić, koja je na „Velepromet“ dovedena nešto prije 18. studenog, a ostala je do druge polovine veljače '92. godine. Naime, tada je komandant ponovno postao Velebit, koji je u to vrijeme rasformirao „Velepromet“. Nakon rasformiranja „Veleprometa“, prešao je u Radničku ulicu.

Rekao je da se sa „Veleprometa“ ne sjeća imena Ljubice Tepavac, iako je ondje načinio većinu spiskova. Nju je upoznao u Radničkoj ulici, najvjerojatnije u ožujku 1992. godine. Ondje je dolazila u štab. Nosila je SMB uniformu. Zna i da je kasnije vodila nekakvu udrugu žena, da je stalno prosvjedovala, u suštini je uvijek bila za „Krajinu“, a bila je najglasnija kad se prosvjedovalo protiv reintegracije „Krajine“ u sastav Hrvatske. Čuo je i da je Ljubica Tepavac neposredno prije pada Vukovara radila nešto u Zboru narodne garde RH.

Poznata mu je i Slađana Curnić. Na „Velepromet“ su je, krajem studenog ili početkom prosinca '91, doveli dobrovoljac „Čale“, jedan vojni policajac i Vesna, dobrovoljka iz Sremske Mitrovice, koja je kasnije poginula u Bosni. Nened Žigić je rekao da je Slađana Curnić dovedena jer je nešto ukrala te je svjedoku rekao da pozove opt. Leskovca. Misli da je dovedena oko 11,00 sati, a kad se vraćao s ručka, oko 14,30 sati, vidio je kako ju šamara njen brat, koji je na „Veleprometu“ „izigravao“ nekog vojnog policajca. Brat joj je pritom govorio da ga sramoti. Svjedok je izjavio da je tom prilikom sa njim bio i sada pokojni Dane Zavišić, koji je rekao da se ne mješaju jer se radi o bratu i sestri. Rekao je da je iz svoje kancelarije vidio kad je po Slađanu Curnić došao opt. Leskovac koji ju je uhvatio za ruku i rekao joj da je mora sprovesti u podrum.

Misli da se Terezija Geršić taj dan nalazila na „Veleprometu“, jer se inače ondje nalazila, iako se ne može sjetiti je li ju vidio baš taj dan.

Rekao je da mu nije poznato da je u većem podrumu netko nekoga maltretirao. Rekao je da je bilo nekoliko uznemiravanja civila, te da je jednom bilo „gadno“. Desetak pijanih četnika ili šešeljevaca su upali u podrum, izvadili su noževe i rekli su da su došli klati ustaše. Svjedok je rekao da su ih uspjeli izbaciti iz podruma..

Rekao je da nije vidio niti je čuo da je opt. Žerko Leskovac nekoga maltretirao.

Djelomična rekonstrukcija događaja

Na djelomičnu rekonstrukciju je izašao Predsjednik vijeća, a nazočni su bili i zamjenik ŽDO u Vukovaru, optuženik i njegov branitelj, svjedokinje – oštećenice Ljubica Tepavac i Slađana Curnić, dvojica policajaca i dvojica krim. tehničara.
Djelomična rekonstrukcija je snimana video kamerom.

Svjedokinja – oštećena Ljubica Tepavac je izjavila da ostaje kod svog iskaza. Kroz hodnik je provela prisutne do stepenica koje vode u podrum, te je ukazala da se inkriminirani događaj zbilo nekoliko koraka nakon ulaska u podrum.

Svjedokinja – oštećena Slađana Curnić je izjavila da ostaje kod svog ranijeg iskaza te je pokazala hodnik i podrum gdje se po njenim riječima zbilo kritični događaj.

09. svibnja 2006. godine – nastavak dokaznog postupka

Iskaz svjedoka Ivice Mikšića

Rekao je da je po nacionalnosti Hrvat te da je na „Veleprometu“, na kojem je bio od druge polovice listopada '91. do kraja siječnja '92, bio brico. Rekao je da su optuženi Leskovac i Lazar Stanković ondje bili korektni, da su se brinuli da ljudi koji su bili u podrumu dobiju hranu, da nije vidio niti čuo da je optuženi bilo koga tukao pa tako niti Slađanu Curnić. Nju je inače viđao u podrumu, a na „Velepromet“ je dovedena jer je nešto ukrala. Nije mu poznata osoba imenom Terezija Geršić. Izjavio je da Ljubicu Tepavac nije viđao na „Veleprometu“ te da je siguran da nije spavala u podrumu u kojemu je on spavao.

Iskaz svjedokinje Ružice Hodnik

Izjavila je da je zarobljena zajedno sa suprugom i dovedena u „Velepromet“ koji je bio radni logor. Išla je na rad u Vuteks. Navečer se vraćala na „Velepromet“, a spavala je u podrumu u kojemu je spavao i optuženi. Optuženi je nosio uniformu i bio je naoružan. Izjavila je da ju je jednom prilikom spasio od dobrovoljaca koji su upali u podrum. Rekla je da joj nisu poznata imena Slađana Curnić, Ljubica Tepavac ni Terezija Geršić, te je izjavila da bi ih možda prepoznala kad bi ih vidjela. Nije vidjela niti čula da je optuženi bilo koga tukao ili maltretirao.

Iskaz svjedoka Franje Rimana

Rekao je da su on, supruga i kćer nakon zarobljavanja, najvjerojatnije 08. studenog '91., odvedeni na „Velepromet“. Ondje je on morao cijepati drva. Spavao je u podrumu u kojemu je optuženi bio «redar». Siguran je da na „Veleprometu“ nije vidio Ljubicu Tepavac. Slađanu Curnić ne zna po imenu, ali je čuo da je dovedena jer je krala. Rekao je da je znao vidati malu crnu žensku osobu pored peći. Rekao je da je u jednom trenutku ona htjela pobjeći, ali ju je optuženi stigao i dovukao nazad. Rekao je da tom prilikom Slađana Curnić nije pala. Izjavio je da nikad nije čuo da je optuženi nekog tukao te je rekao da se optuženi prema njemu korektno ponašao.

05. srpanja 2006. godine – nastavak dokaznog postupka

Rješenja Vijeća

Izvršen je uvid u situacijski plan PP Vukovar.

Konstatirano je da je izvršeno gledanje video snimke sa djelomične rekonstrukcije događaja od 20. 03. 2006. godine.

Produljeno je trajanje mjera opreza prema optuženiku.

04. rujna 2006. godine – nastavak dokaznog postupka

Iskaz svjedoka Petra Brozovića

Svjedok je izjavio da je krajem rujna 1991. godine odveden iz kuće na „Velepromet“ i da je tamo bio zatočen do 25. siječnja 1992. godine. Optuženika je vidao. Ne sjeća se da je na „Veleprometu“ bila Ljubica Tepavac, niti je ikada čuo da ju je optuženik tukao. Nije čuo niti da je optuženik tukao Slađanu Curnić. Izjavio je da je njih dvije nisu bile zatvorene u njegovoj grupi, da je on je samo dvije-tri noći sapavao u podrumu, a da je ostalo vrijeme spavao u prostoriji koja se nalazila preko puta stolarije.

Iskaz svjedokinje Eržebet Kremerenski

Izjavila je da je na „Veleprometu“ bila od 20. prosinca 1991. godine pa do ožujka 1992. godine. Bila je u podrumu koji se, gledano s ulaza, nalazio zadnji s lijeve strane. Optuženog je vidjela u SMB uniformi, prema njoj se nije loše ponašao, a nije čula niti da je prema drugim zatočenicima bio loš. Sjeća se dana kada je dovedena Slađana Curnić, a poznato joj je da je ista i pobjegla. Tada je u podrumu bio Ivica Kruljac i Mira Lorberger. Nadalje je svjedokinja izjavila da Ljubicu Tepavac nije vidjela na „Veleprometu“. Sjeća se da su na „Veleprometu“ bili i Milovan Cvetičanin i Ivo Kutrovac.

23. listopada 2006. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje je pratila Veselinka Kastratović, promatračica Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek

Izostanci svjedoka

Na današnju raspravu nisu pristupili svjedoci: Ivica Kruljac, Mira Lorberger, Ivka Konjetić, Manda Mišić, Zlatko Martinović i Milovan Cvetičanin. Dostava poziva za navedene svjedoke nije uredno iskazana.

Prepoznavanje

Izveden je dokaz čitanjem zapisnika o prepoznavanju osoba putem fotografija. Konstatirano je da je oštećenica Slađana Cumić na fotografijama prepoznala optuženika.

Produljenje trajanja mjera opreza

Vijeće je donijelo rješenje o produljenju trajanja mjere opreza (zabrana napuštanje mjesta boravišta i obveza javljanja svaki drugi mjesec Predsjedniku vijeća).

12. prosinca 2006. godine - nastavak dokaznog postupka saslušanjem svjedoka

Suđenje su pratili Veselinka Kastratović i Mladen Stojanović, promatrač/ica Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek

Iskaz svjedoka Milovana Cvetičanina

Svjedok je izjavio da je na Veleprometu bio "domaćin objekta". Rekao je da je optuženi Leskovac ondje boravio u jednom od podruma i to zato jer nije mogao biti u svojoj kući. Nije znao što je konkretno optuženi Leskovac ondje radio. Izjavio je da misli da je optuženog Leskovca vidao u vojničkoj odori, da optuženi nije bio naoružan, ali da na to nije obraćao posebnu pozornost te je rekao da nije čuo da je optuženi ikoga tukao na Veleprometu.

Svjedok je izjavio da mu Slađana Curnić i Ljubica Tepavac nisu poznate te da ne zna jesu li navedene bile na Veleprometu. Rekao je da mu njihova imena ništa ne znače te da bi ih možda prepoznao kad bi ih vidio.

18. srpnja 2007. godine – čitanje optužnice, očitovanje o optužbi

Budući da je od zadnjeg ročišta za glavnu raspravu prošlo više od dva mjeseca, glavna rasprava počela je iznova.

Čitanje optužnice, očitovanje o optužnici

Zamjenik ŽDO-a u Vukovaru pročitao je optužnicu.

Optuženik je izjavio da razumije optužbu i hrvatski jezik, da se ne osjeća krivim za djelo koje mu se stavlja na teret te da će obranu dati na kraju dokaznog postupka.

Rješenje Vijeća

Produljeno je trajanje mjera opreza prema optuženiku.

11. rujna 2007. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje su pratili Vlatka Jančić, Robert Adrić i Mladen Stojanović, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, predstavnici OSCE-a, unuk optuženog

Izostanak svjedoka

Na današnje ročište za glavnu raspravu nije pristupio nitko od pozvanih svjedoka.

Čitanja iskaza svjedoka Lazara Stankovića

Na prijedlog zamjenika ŽDO-a, a uz suglasnost optuženog i njegovog branitelja, pročitan je iskaz svjedoka Lazara Stankovića dan na glavnoj raspravi 20. ožujka 2006. godine.

16. listopada 2007. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje su pratili Robert Adrić (promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek), predstavnik OSCE-a, novinari, televizijska ekipa.

Iskaz Svjedoka Zlatka Martinovića

Svjedok je rekao da je zarobljen 22. rujna 1991.g., a u Veleprometu je bio od početka listopada do 20. travnja 1992. godine kada je razmijenjen. Bio je u tzv. radnoj grupi. Vidao je opt. Leskovca po Veleprometu, i misli da je imao nekakvu funkciju, ali ne zna kakvu. Nema saznanja da je Leskovac ikoga tukao ili maltretirao.

Iskaz svjedokinje Ivke Konjetić

Svjedokinja je govorila o svojim osobnim iskustvima iz radnog logora Velepromet, ali o kritičnim događajima za koje se tereti Leskovac nema nikakvih neposrednih, a ni posrednih saznanja.

Iskaz svjedokinje Mande Mišić

Svjedokinja je govorila o svojim osobnim iskustvima iz radnog logora Velepromet, ali o kritičnim događajima za koje se tereti Leskovac nema nikakvih neposrednih, a ni posrednih saznanja.

Iskaz svjedokinje Mire Lorberger

Svjedokinja je govorila o svojim osobnim iskustvima iz radnog logora Velepromet, ali o kritičnim događajima za koje se tereti Leskovac nema nikakvih neposrednih, a ni posrednih saznanja. Izjavila je i da je opt. Leskovac nabavljao lijekove za njene bolesne roditelje tijekom njihovog boravka u Veleprometu, a po raspuštanju logora u Veleprometu pomogao im je naći smještaj u Vukovaru.

Iskaz svjedoka Ivice Kruljca

Svjedok je rekao da se u kritično vrijeme nalazio u logoru Velepromet i to u sastavu radne grupe. Radili su svaki dan od 8 sati ujutro do kasnih popodnevni sati. U logoru je glavni zapovjednik bio Nenad Žigić, a opt. Leskovac mu je bio prvi pomoćnik. Sjeća se da je jednog dana, kada je s posla doveden u podrum, vidio opt. Leskovca kako s pendrekom u ruci juri jednu crnomanjastu žensku osobu omanjeg stasa, a za koju je mislio da je Romkinja. Jednom zgodom vidio je da Leskovac šamara jednog čovjeka za kojeg misli da se zove Jozo, a prije rata je radio u banci. Šamarao ga je u više navrata tijekom ispitivanja, a zanimalo ga je gdje su skriveni novci iz banke. Nikada nije čuo za Slađanu Curnić niti za Ljubicu Tepavac.

Odluka vijeća

Vijeće je rješilo na slijedeće ročište pozvati oštećenice Ljubicu Tepavac i Slađanu Curnić te svjedoka Franju Rimana.

10. prosinca 2007. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje su pratili Mladen Stojanović i Robert Adrić, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, predstavnik OSCE-a, novinari, televizijska ekipa, obitelj optuženika, predstavnici Udruge zatočenika srpskih koncentracijskih logora, predstavnik volonterske službe za pomoć svjedocima

Predsjednik Vijeća je utvrdio da su na glavnu raspravu pristupili: optuženik sa svojim braniteljem, zastupnik optužbe te svjedok Franjo Riman.

Pristupile su i svjedokinje Ljubica Tepavac i Slađana Curnić, ali je Ljubici Tepavac po dolasku u zgradu suda pozlilo pa joj je pružena hitna medicinska pomoć, a Slađana Curnić je, po odobrenju predsjednika Vijeća, ostala sa njom.

Iskaz Franje Rimana

Svjedok je iskazivao suglasno kao na glavnoj raspravi održanoj 9. svibnja 2006. godine. Rekao je da je opt. Leskovac pomagao zarobljenicima braneci ih od „vucibatina“ koje su dolazile iz Srbije. Bio je pripadnik radne grupe i nikada nije vidio da je Leskovac ikoga tukao niti maltretirao, osim što je jednom prilikom uočio da optuženi vuče po podrumu neku „cigančicu“. Ljubicu Tepavac nikada nije vidio u krugu radnog logora „Velepromet“, ali je, nakon što je pušten iz logora, dolazila u njegovu kuću po razne namirnice kojima bi kasnije opskrbljivala četnike. Kasnije ju je, u vrijeme pred reintegraciju hrvatskog podunavlja, vidio na televiziji, kako na nekakvom protuhrvatskom skupu, zajedno s ostalim sudionicima skupa, govori da ne žele Hrvate, da hoće dinare, a ne kune i sl.

Optuženi Leskovac nosio je vojnu SMB uniformu, ali nikada nije bio naoružan. Rimanova supruga i kći su boravile u odijeljenom dijelu podruma, a u tom dijelu spavali su i opt. Leskovac i još neki zapovjednici. Misli da je za boravak u tom dijelu podruma trebalo odobrenje. Osim njega, u radnoj grupi su bili i Ivica Kruljac, Petar Brozović i još neke osobe čijih imena se ne sjeća.

Odluka vijeća

Vijeće je riješilo da se na iduću glavnu raspravu pozovu ošt. Ljubica Tepavac i ošt. Slađana Curnić, a **optuženiku su produljene mjere opreza.**

29. siječnja 2008. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje su pratili Vlatka Jančić i Mladen Stojanović, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, predstavnik OSCE-a, obitelj optuženog

Iskaz svjedokinje – oštećenice Slađane Curnić, ranije već ispitane

Izjavila je da je od 1988. godine pa sve do mirne reintegracije živjela u Zelenoj ulici u Vukovaru u kući Etelke Kundl. Rekla je da misli da je na „Velepromet“ privedena u proljeće 1992. godine. Naime, suprotstavila se osobama koje su imale namjeru odvesti i likvidirati Etelku pa ju je zbog toga Stevica Curnić odveo na „Velepromet“. Ondje ju je predao Žarku Leskovcu i rekao mu: „Doveo sam ti kurvu ustašku, radi od nje šta 'oćeš.“ Leskovac joj je rekao da je ustaškinja i da nosi ustaško kopile te je mahao pendrekom. Potom joj je rekao da se skloni od

portirnice, koja je bila zasebna prostorija na početku podruma, pa je ona stala dalje u podrumu. Vidjela je da je Ljubica Tepavac poslužila jednu staricu nakon čega je na nju skočio Žarko Leskovac. Rekao je Ljubici da hrani ustaškinju i počeo ju je udarati pendrekom po glavi. Svjedokinja je pomislila da će Leskovac ubiti Ljubicu Tepavac pa se suprotstavila Leskovcu. Nastala je gužva u kojoj ju je Leskovac udario pendrekom po glavi. Izjavila je da se srušila na pod. Istovremeno je vidjela da Stevan Curnić tuče Ljubicu Tepavac. Dok je ležala na podu Leskovac ju je nastavio udarati, govorio joj je da je ustaška kurva, a potom ju je uhvatio za ruku u predjelu lakta i nastojao ju odvući dublje u podrum, ali ga je ona uspjela udariti laktom u stomak, gurnuti i krenuti prema izlazu iz podruma. Leskovac je za njom bacio pendrek i vikao: „Zaustavite ustaškinju“. Nekako je više pužući nego hodajući uspjela izaći uz stepenište. Izašla je na dvorište te je vidjela gužvu kod portirnice koja se nalazila na samom ulazu u „Velepromet“. Iskoristila je tu gužvu i izašla iz kruga „Veleprometa“. Otišla je u kuću Etelke Kundl gdje se oporavljala nekoliko dana. Sjeća se da je imala strašne bolove u glavi, da je padala u nesvijest, budila se, da je pod njom bilo krvi te da joj je jedna od baka sa kojima je živjela, Etelka ili Nevenka Lazić, pružala pomoć.

Rekla je da je kritični događaj na „Veleprometu“ mogla vidjeti Eržika Kremerenski.

Izjavila je da prije kritičnog događaja Ljubicu Tepavac i Žarka Leskovca nije poznavala, da je Stevan Curnić njezin rođeni brat, ali da je on njen „smrtni neprijatelj“. Stevan Curnić i jedna nepoznata osoba su je prije opisanog događaja odvodili u neke kuće u Vukovaru gdje su je tukli. Ljubicu Tepavac je nakon događaja na „Veleprometu“ prvi puta vidjela 1993. godine. Kasnije su se vidale, ali ne često. Nisu pričale o ratnim događajima. Povremeno si pomažu. Izjavila je da je jedno vrijeme živjela kod Ljubice u Lovasu te da je i sada prijavljena na njevoj adresi. Rekla je da smatra da lažu svjedoci koji su izjavili da je Ljubica Tepavac sudjelovala u antihrvatskim demonstracijama pred mirnu reintegraciju Hrvatskog podunavlja.

Izjavila je da je na „Velepromet“ privedena samo jednom, i to prilikom opisanog kritičnog događaja. Nije istina da je ondje privedena jer je nešto ukrala.

Radi otklanjanja razlika u svjedokinjinim iskazima upitana je:

- da li su je na „Velepromet“ dovele dvije-tri nepoznate osobe, kako je to izjavila u iskazu od 17. studenog 2004. godine, ili Stevan Curnić, kako je rekla na današnjoj raspravi. Izjavila je da je sve to istina, jer su je dvije-tri naoružane nepoznate osobe dovele pred „Velepromet“ gdje ju je preuzeo Stevan Curnić te ju odveo Žarku Leskovcu;
- da li je na „Velepromet“ odvedena 1991. godine, kako je rekla u istrazi, ili početkom proljeća 1992., kako je rekla na današnjoj raspravi. Izjavila je da se sjeća događaja, ali ne i godina, ali da ipak misli da je to bilo početkom proljeća 1992. godine;
- da li je Ljubicu Tepavac prvi puta vidjela na „Veleprometu“ ili u jednoj kući u Vukovaru u koju je Ljubica bila dovedena, vezana i tučena od strane 10-ak osoba, što je izjavila u istrazi. I nakon nekoliko ponovljenih pitanja predsjednika Vijeća, svjedokinja je ponavljala da je istina sve što je rekla, da ju je vidjela na „Veleprometu“ i u jednoj kući kada su ju (svjedokinju) silovale nepoznate osobe;
- da li je istinit iskaz iz istrage u kojemu je rekla da je bila toliko pretučena i da ne zna što se sa njom događalo nakon što je odvučena dublje u podrum, ili ono što je izjavila na današnjoj raspravi. Nekoliko je puta ponovila da je istina sve što govori.

Na pitanje predsjednika Vijeća zbog čega u iskazima određene stvari govori drugačije, svjedokinja je izjavila da stalno govori isto i da govori istinu.

Na pitanje zamjenika ŽDO-a zašto je u jednom trenutku rekla da joj je svega dosta, izjavila je: „Zato što proživljavam sva ona maltretiranja i mučenja što sam doživjela od „njih“, a imam i vrtoglavicu“.

Iskaz svjedokinje – oštećenice Ljubice Tepavac, ranije već ispitane

Izjavila je da je za vrijeme napada na Vukovar i Borovo kuhala za Hrvatsku vojsku. To mogu potvrditi Zvonko Jukić, Ivan Sabljić, Željko Velagić, Tihomir Purda i Pero Janić zvani Tromblon. Nalazila se u Borovu kad je Borova palo. Uhitili su ju pripadnici srpskih paravojnih formacija. Odveli su je kod kafića „Lion“, ispred kojeg su na tlu ležali uhićeni ljudi, a potom su je ukrcali u transporter i vozili u Negoslavce i Sremsku Mitrovicu. U Sremskoj Mitrovici su joj prekrili glavu nekakvom tkaninom na kojoj je imala prorez za oči te su od nje tražili da prokazuje hrvatske branitelje. Iako je ondje prepoznala Zvonka Jukića i Ivana Sabljića nije ih htjela prokazati. Nakon dan ili dva dovedena je u zatvor na „Velepromet“. Ondje je srela Nenada Žigića, kojeg je znala od ranije i koji joj je rekao da nije od nje očekivao da pomaže „neprijateljskoj“, tj. hrvatskoj vojsci. Ipak joj je pomogao pa je na „Veleprometu“ 2 ili 3 mjeseca čistila kancelarije. Nakon toga ju je Žigić vjerovatno odlučio prestati štiti pa ju je opt. Leskovac vezao lisicama i sproveo u drugu zgradu zatvora u krugu „Veleprometa“.

U vezi inkriminiranog događaja izjavila je da ju je iz navedenog zatvora izveo njoj nepoznati muškarac krivog nosa i da ju je odveo u podrum u kojem se nalazila portirnica. Zastali su kod portirnice, a odmah za njima došao je i opt. Leskovac. Vidjela je dvije žene te baku koja je ležala i zijevala. Žene su joj rekly da je baka žedna. Otrčala je do kuhinje, uzela komad kruha sa pekmezom i čaj, a potom je požurila nazad prema baki. Dok je klečala i davala baki čaj čula je da netko psuje da je majka od ustaša te je od nepoznate osobe krivog nosa dobila udarce puškom u križa, a optuženi Leskovac ju je udario pendrekom po glavi. Tad joj se sve zacrnilo i ugizla se, ali se sjeća da je vidjela crnu curicu koja je rekla „ubiti' češ je, majku ti“. Ne sjeća se što se kasnije događalo, ali je se sjeća da se sva krvava našla u „limenci“, jednoj od zgrada „Veleprometa“. Na „Veleprometu“ je bila zatvorena do Đurđevdana 1992. godine. Spomenutu crnoputu curicu nikad do tada nije vidjela, a kasnije je od Eržebet Kremerenski čula da je ista bila zlostavljana i da je dugo bila u zatvoru i u radnim vodovima. Nakon nekoliko godina, 1995. ili 1996. godine, upoznala se sa tom crnom curicom i saznala da se zove Slađana Curnić. Nikad nisu međusobno pričale što su proživljavale u ratu, a kako Slađana nije imala prijavljeno prebivalište ni boravište, svjedokinja ju je prijavila kod sebe kako bi Slađana imala pravo na socijalnu pomoć.

Izjavila je i da ju je optuženi Leskovac predao dobrovoljki Vesni, ali da je uspjela pobjeći Vesni te da se par dana krila. Nakon tih nekoliko dana je uhićena i ponovno vraćena na „Velepromet“. Sigurna je da je Vesni pobjegla 19. prosinca 1991. te da ju je opt. Leskovac tukao prije navedenog datuma.

Izjavila je i da joj je opt. Leskovac jednom prilikom „lomio“ ruke, da joj je tada iščašio ruke te da su joj pogrešno zarasle. Rekla je da se to dogodilo prije nego ju je tukao po glavi.

Na pitanje predsjednika Vijeća može li reći ime bilo koje osobe koja je s njom bila zatočena na „Veleprometu“, s obzirom da je prema vlastitim navodima na „Veleprometu“ bila zatočena gotovo 5 mjeseci, izjavila je da ne može reći ijedno ime, da nije Vukovarka nego Lovaščanka te da zbog toga ne zna imena zatočenika.

Na ukazivanje predsjednika Vijeća da su pojedini svjedoci tvrdili da je početkom mirne reintegracije bila u grupi koja je prosvjedovala protiv reintegracije i izvikivala da se „ustaše“ neće vratiti u Vukovar, svjedokinja je rekla da je bila predsjednica organizacije žena, da nije vikala da se „ustaše“ neće vratiti u Vukovar, ali da je kao predsjednica organizacije morala biti u koloni jer se bojala da bi u protivnom njen najmlađi sin Peda mogao biti ubijen.

U tijeku iznošenja iskaza svjedokinja je spominjala svoje sinove Obrada, Tihomira i Peđu. Izjavila je da su Obrad i Tihomir optuženi da su kao pripadnici srpskih postrojbi počinili ratni zločin u Lovasu te da je Tihomir psihički bolesnik, da je u zadnje vrijeme živio sa njom, ali da je prije Nove godine nestao te da joj nije poznato gdje se nalazi.

18. ožujka 2008. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje su pratili Mladen Stojanović, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, predstavnici OSCE-a, oštećenice, obitelj optuženog, televizijska ekipa

Svjedočenje Eržebet Kremerenski, već ispitane 04. rujna 2006. godine

Svjedokinja je izjavila je da je na inicijativu Nenada Žigića 20. prosinca 1991. dovedena na Velepromet, da je ondje 2-3 mjeseca bila zatočena u podrumu u kojemu je bio opt. Žarko Leskovac.

Slađana Curnić, koju je svjedokinja prepoznala u publici, bila je jednom prilikom dovedena na Velepromet. U podrumu u kojemu se nalazila svjedokinja Slađana Curnić je bila sat ili dva. Sjeća se da je Slađana bježala iz podruma i da je za njom trčao njen brat Stevan Curnić. Svjedokinja je izjavila da joj nije poznato zašto je Slađana Curnić bježala, da ne zna da li je tome prethodio kakav fizički ili verbalni sukob te da misli da je tom prilikom u podrumu bio i opt. Leskovac.

Nadalje je izjavila da Ljubicu Tepavac nije vidjela na Veleprometu, sjeća se da su se nakon rata srele na tržnici, ali se ne sjeća o čemu su razgovarale. Nakon što joj je predsjednik Vijeća pročitao dio iskaza Ljubice Tepavac u kojemu je izjavila: „Eržebet Kremenski mi je inače rekla za Slađanu Curnić i rekla mi je da je ista bila više mjeseci u zatvoru, da je imala radnu obvezu, da su je optužili da je njegovala ranjenog pripadnika hrvatske vojske...“, svjedokinja je rekla da to nije istina i da tako nešto nikada nije izjavila.

U podrumu je najčešće bila sa Terezijom Geršić, a imena Ružica Hodnik, Franjo Riman i Ivica Miškić joj nisu poznata.

Svjedočenje Terezije Geršić, već ispitane 13. prosinca 2004. i 20. veljače 2006. godine

Izjavila je da je na Veleprometu zatvarana u dva navrata. Nalazila se u podrumu u kojemu je bilo zatočeno 30-ak osoba. Sjeća se da je opt. Leskovac jednom prilikom, u siječnju ili veljači 1992. godine, pendrekom udario Slađanu Curnić. Izjavila je da je u podrum dovedena Slađana Curnić, da je ista ondje bila vrlo kratko, a da je ona (svjedokinja) sa palete, koja je bila i njen ležaj, vidjela Slađanu Curnić kako izlazi iz sobice u kojoj su bile smještene žene srpske nacionalanosti, a koje su na Veleprometu imale drugačiji tretman od zatočenica. Iza Slađane Curnić išao je optuženik. Ne sjeća se što su i kako Slađana Curnić i opt. Leskovac komunicirali (svjedokinja je upotrebljavala izraze galamili, raspravljali, prepirali). Izjavila je da je sve trajalo vrlo kratko, da je optuženi pendrekom udario Slađanu Curnić po gornjem dijelu tijela (nije se mogla očitovati gdje ju je točno udario), da misli da ju je udario jednom, ali da nije sigurna, da je Slađana Curnić pala, ali da se vrlo brzo ustala („poskočila“) i otrčala uz stepenice. Rekla je da je i optuženik tom prilikom djelovao uplašen. Nije vidjela da je itko trčao za Slađanom Curnić, nije vidjela tragove krvi na mjestu na koje je Slađana Curnić pala, a nije vidjela ni ozljede na Slađani Curnić s obzirom da se sve dogodilo u vrlo kratkom vremenu i da je Slađana odmah istrčala iz podruma. Izjavila je da se pričalo da je Slađana Curnić bila dovedena na Velepromet jer je krala po kućama. Svjedokinja je izjavila da joj nije poznato što se kasnije događalo sa Slađanom Curnić, da, prema njenom mišljenju, ista nije bila zatočena na Veleprometu, da ju je ondje vidjela samo tom prilikom te da nikada nije vidjela da je optuženik ikoga tukao ili na drugi način zlostavljao na Veleprometu.

Izjavila je da joj je ime Ljubica Tepavac poznato od prije rata, da je za tu osobu čula od svoje sestrične, ali da Ljubicu Tepavac osobno ne poznaje. Nakon što joj je pokazana Ljubica Tepavac,

koja se nalazila u publici, izjavila je da ju ne poznaje te da se ne sjeća da ju je vidjela na Veleprometu.

Rješenja Vijeća

Vijeće je optuženom Leskovcu **produljilo trajanje mjera opreza** (zabranu napuštanja boravišta i obvezu javljanja predsjedniku Vijeća svakog drugog mjeseca) te je riješilo **saslušati kao svjedoke** u nastavku dokaznog postupka: Stevana Curnića, Mirka Milića, Ivana Sablića i Mateja Šimunića.

06. svibnja 2008. godine – nastavak dokaznog postupka

Svjedočenje Stevana Curnića, brata oštećene Slađane Curnić

Izjavio je da je nakon pada Vukovaru od Nenada Žigića čuo da mu je sestra Slađana dovedena „Velepromet“, da je maltretiraju. Unatoč činjenici da je svjedok bio vojni policajac srpske garde, angažirao ga je osobno Nenad Žigić koji je bio „bog i batina“, svjedokova majka je bila dovedena u „Velepromet“. Misli da je majka dovedena u „Velepromet“ zbog gluposti sestre Slađane. Misli da je sestra nešto pričala. U kritično vrijeme Slađana je stanovala kod bake Etuške, koja je bila Mađarica, i koju nisu voljeli. U susjedstvu su živjeli Čedo i Jagoda koji su pravili popis za protjerivanje. Svjedok misli da su Slađanu prijavili Čedo i Jagoda. Jednom zgodom čuo je da je Slađana imala problema sa njima. Došao je do kuće bake Etuške u kojoj je Slađana živjela, uhapsio je Čedu i poderao popis. Prije toga događaja čuo je da je Slađana dovedena u „Velepromet“. U „Veleprometu“ je sestru našao u podrumu, čučala je i „cmizdrila“. Rekla mu je da ju je tukao Žarko Leskovac. Svjedok nije vidio da je Žarko Leskovac udario Slađanu, nije vidio na njoj ozljede. Prišao je Žarku Leskovcu, rekao mu da ne smije dirati nikoga iz njegove obitelji, „u smislu da ga mogu ubiti, jer sam imao pušku“. Taj put Žarko Leskovac je smrdio na rakiju. Žarko Leskovac je rekao da mora ispitati sve koji su u podrumu. Svjedok „iz viđenja“ poznaje Ljubicu Tepavac, zna da je iz Lovasa. Ne sjeća se je li vidio oštećenu Ljubicu Tepavac u „Veleprometu“.

Svjedočenje Ivana Sablića

Izjavio je da je bio član jedne grupe, njih desetak pripadnika hrvatske garde. Držali su položaje u ulici Kriva bara. Mjesec dana prije pada Vukovara, zbog granatiranja, pozvali su civile da se sklonu u „Borovo Commerce“ u podrumu. Dobili su dojavu da jedna žena ne želi napustiti kuću u ulici Kriva bara. Saznali su da se zove Ljubica Tepavac. Pokušali su je nagovoriti da ode na sigurnije. Ljubica Tepavac je bila rekla da ima živad koju ne može ostaviti. Ljubica Tepavac je kratko vrijeme kuhala za njihovu grupu. Kuhala je hranu od namirnica koje su joj hrvatski vojnici skupili po kućama. Sumnjalo se u Ljubicu Tepavac stoga što bi ona navečer zaključava kuhinju i nekamo odlazila, ujutro bi ponovo došla. Nakon pada Vukovara svjedok je odveden u logor u Srbiji gdje je bio do 14. kolovoza 1992. godine. Nakon razmjene našao je članove svoje obitelji u neokupiranom dijelu RH. Svjedokova supruga je iz Lovasa. Punac i punica su ostali u Lovasu i nakon pada sela. Svjedok je čuo od punca Jure Turkalja i punice Marije Turkalj, te šogorice Ane Krpan, da je Ljubica Tepavac, koja je rodom iz Lovasa, odmah nakon pada

Vukovara, 22. studenoga 1992. godine, došla u Lovas u odori bivše JNA. Rekla je svjedokovoj punici: „Maro, tvoj brat Mile i tvoj zet Ivan Sablić neće izaći iz logora u Srbiji, jer ja to neću dozvoliti“. Punac i punica su umrli. Optuženog Žarka Leskovca svjedok ne poznaje. Ne poznaje oštećenu Slađanu Curnić.

Svjedočenje Mirka Milića, bratić oštećene Ljubice Tepavac

Izjavio je da Slađanu Curnić poznaje, poznato mu je da je živjela kod Ljubice Tepavac koja je za nju dobivala novac od Centra za socijalnu skrb. Svjedok je od Ljubice Tepavac čuo dvije verzije priče gdje je bila tijekom rata. Prvo je rekla da se tijekom rata skrivala u jednom šahtu na Trpinjskoj cesti. Potom je rekla da je kratko vrijeme kuhala pripadnicima Zbora narodne garde. Svjedok nema neposrednih saznanja, no, otac Emil mu je pričao da je oštećena Ljubica Tepavac odmah nakon pada Vukovara došla u Lovas u odori bivše JNA s oprtačima i pištoljem. Svjedok je dolazio u Vukovar 1992, 1993. i 1994. godine, oštećenu Ljubicu Tepavac je nalazio u Vukovaru gdje je živjela sa Ljubom Planincem zvanim „Ljubo četnik“. Osobno mu je Ljubica Tepavac pričala da je živjela u jednoj kući na Sajmištu, u blizini komande srpske vojske, da je u komandi kuhala, pekla kolače.

Stranke i sudionici postupka složili su se, a radi činjenice da je glavna rasprava počela izpočetka, da se pročita iskaze saslušanih svjedoka Ivica Miškića, Ružice Hodnik, Petra Brozovića i Milana Cvjetičanina koje su oni dali na glavnoj raspravi u svibnju, rujnu i prosincu 2006. godine.

Zamjenik ŽDO-a zamolio je rok od 8 dana zbog provjere današnjih navoda svjedoka, iz te eventualnog predlaganja novih dokaza. Optuženik i njegov branitelj nisu imali novih dokaznih prijedloga.

01. srpnja 2008. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje su pratili Vlatka Jančić i Mladen Stojanović, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, predstavnice OSCE-a, oštećenice, obitelj optuženog.

Pregledavanje audio-vizualnog zapisa te pojašnjenja ošt. Ljubice Tepavac o izjavi zabilježenoj na njemu

Pogledan je dio audio-vizualnog zapisa, snimljenog na dan pada Borova Naselja te dan potom, na kojemu je Ljubica Tepavac (*nesporno je da se radi o njoj, jer je i sama na današnjoj raspravi to potvrdila*) izjavila da su pripadnici MUP-a RH pretukli njenog sina Obrada, da se ona tada obratila policiji te ih upitala da li su oni zaduženi za zaštitu naroda ili za ubijanje osoba srpske nacionalnosti, da se Obrad uspio izvući jer je poznao jednog čovjeka iz Tovarnika, da je Obrad nakon toga pljuvao krv i da joj je rekao da se odlazi boriti, da je ona „jedna od hiljadu“ koja je ostala živa, da se 20 dana skrivala u šahtu, da je ostala živa jer su mislili da je Hrvatica, da bi bila mrtva i maltretirana da su znali da je Srpkinja, da je bila prisiljena kuhati te da je saznala imena i da ne zna što treba učiniti sa takvim ekstremistima.

Nakon pregledavanja oštećena Ljubica Tepavac je pojasnila svoju tadašnju izjavu. Rekla je da je njen sin Obrad pretučen 09. svibnja 1991. godine kod „Liona“, da joj je rekao da „ide u boj“ na srpskoj strani, ali da je tada zapravo otišao u Novi Sad te da je tek kasnije mobiliziran u

Sremskim Karlovcima. Rekla je da ju je sin izveo sa „Veleprometa“ i da ju je odveo u Lovas te da je tada morao ostati sa teritorijalcima u Lovasu. Izjavila je i da se njenom sinu Obradu sudi za ratni zločin protiv civilnog stanovništva na štetu mještana Lovasa.

Također je izjavila da je prilikom davanja izjave, pregledane i preslušane na današnjem ročištu, slagala da je bila prisiljena kuhati pripadnicima hrvatskih postrojbi jer joj je tako savjetovao hrvatski branitelj Franjo Balog. Rekla je da joj je Balog rekao da pripadnicima srpskih postrojbi slaže da je bila prisiljena kuhati jer bi u protivnom mogla biti ubijena.

O dokaznim prijedlozima

Branitelj optuženog Leskovca je **predložio** da se o događajima na „Veleprometu“ u kritičnom razdoblju kao svjedokinja sasluša Gena Bandić te da se pregleda audio-vizualni zapis snimljen 1997. godine. Branitelj je izjavio da je iz predloženog audio-vizualnog zapisa vidljivo ponašanje oštećene Ljubice Tepavac i njeni stavovi 90-ih godina.

Zastupnik optužbe nije imao novih dokaznih prijedloga, nije se posebno očitovao o dokaznim prijedlozima obrane već je izjavio da odluku o njima prepušta Sudu.

Vijeće je usvojilo dokazne prijedloge branitelja optuženog Leskovca.

*Oštećena Ljubica Tepavac je nekoliko puta upadnicama narušavala red na glavnoj raspravi. U jednom je trenutku izjavila i da će predložiti „tajne svjedoke“, da će ih poslati Vrhovnom sudu te da će „zapapriti“. Predsjednik vijeća joj je zbog narušavanja reda izrekao **opomenu**.*

01. rujna 2008. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje su pratili Vlatka Jančić i Mladen Stojanović, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, predstavnici OSCE-a, oštećenice, obitelj optuženog, snimatelj Vinkovačke televizije.

Svjedočenje Gene Bandić

Svjedokinja je izjavila da je Lovašanka, ali da je do 1991. godine živjela na Lušcu (dijelu Vukovara). U tom je naselju i radila kao trgovkinja. Na Lušcu se nalazila do 16. listopada 1991. godine, potom je sa grupom ljudi prešla u naselje „Rupe“. Ondje se nalazila do 17. studenog, kada je zajedno sa majkom i ranjenim mužem otišla u bolnicu. Dan potom je uhićena i odvedena na „Velepromet“. Na „Veleprometu“ je predana Nenadu Žigiću. Sa Žigićem je u tom trenutku bila Ljubica Tepavac. Ljubica Tepavac je tada bila u uniformi bivše JNA, na sebi je imala opasače, a bila je i naoružana pištoljem. Svjedokinja je potom zatvorena u „limenku“. U toj limenci vidjela je krv, a dok se nalazila u njoj iz nje je izveden jedan mladić, za kojeg misli da je bio albanske nacionalnosti. Kroz prozor limenke je na dvorištu „Veleprometa“ vidjela Lubicu Tepavac, koja je slobodno šetala po dvorištu. Zatražila je od Ljubice da joj omogući odlazak na toalet, ali joj je Ljubica rekla da ne zna gdje se nalazi ključ „limenke“. Pred večer je Nenad Žigić premjestio svjedokinju u skladište broj III „Veleprometa“. Ondje se nalazila do 01. prosinca, kada je prebačena u Sremsku Mitrovicu. Uz posredovanje Međunarodnog crvenog križa iz Sremske Mitrovice je puštena 05. prosinca 1991. godine.

Opt. Žarka Leskovca je na „Veleprometu“ vidjela samo jednom, i to navečer prvoga dana kada je dovedena. Tada je opt. Leskovac u skladištu broj III rekao Slobodanu Crvenkoviću, sa kojim je svjedokinja u tom trenutku razgovarala, da je uhapšena trgovkinja sa Lušca. Svjedokinja je Leskovcu rekla da se radi o njoj, a on ju je upitao što radi u navedenom skladištu. Odgovorila mu

je da ju je tu smjestio Žigić. Opt. Leskovac joj je djelovao iznenađeno, ali nije ništa rekao. Više ga nije vidala na „Veleprometu“. Također, niti Ljubicu Tepavac nije vidala na „Veleprometu“, osim u trenutku neposredno nakon što je dovedena na „Velepromet“. Nije joj poznato ime Slađana Curnić, a nakon što joj je predsjednik Vijeća pokazao ošt. Slađanu Curnić u publici, svjedokinja je izjavila da se ne sjeća oštećene Curnić sa „Veleprometu“.

Izjavila je da se u blizini skladišta III, u kojem je ona bila zatočena, nalazilo zapovjedništvo, da se ondje vodila evidencija te da u navedenom skladištu nije bilo maltretiranja zatočenika.

Svjedokinji su u Vukovaru ubijeni najmlađi sin i zet, a suprug joj je nakon pada Vukovara bio zatočen u Stajićevu.

Pregledavanje CD zapisa

Pregledan je CD zapis koji je Sudu dostavljen uz podnesak od 07. srpnja 2008. godine. Navedeni CD zapis identičan je onomu pregledanom na ročištu od 01. srpnja 2008. godine.

Dokazni prijedlozi

Zastupnik optužbe je predložio da se kao svjedoci ispituju Anka Švaljek, Vinko Gažo, Milan Milić, Dobrivoje Katanski i Ljubica Balić. Navedene osobe, prema navodima koje je u dopisu ŽDO-u navela ošt. Ljubica Tepavac, imaju saznanja o događajima na „Veleprometu“.

Mjere opreza

Vijeće je, sukladno čl. 90. st. 6. ZKP-a **produžilo mjere opreza** (zabranu napuštanja boravišta i obvezu javljanja predsjedniku Vijeća svaki drugi mjesec) prema opt. Žarku Leskovcu.

Glavna rasprava je odgođena za dan **07. listopada 2008. godine** sa početkom u **08,30 sati**. Na raspravu će biti pozvani svjedoci Anka Švaljek, Vinko Gažo, Milan Milić, Dobrivoje Katanski i Ljubica Balić.

Ošt. Ljubica Tepavac je više puta upadicama ometala iskazivanje svjedokinje Gene Bandić, zbog čega ju je predsjednik Vijeća upozoravao da će biti udaljena sa suđenja.

07. listopada 2008. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje su pratili Veselinka Kastratović i Mladen Stojanović, promatrači Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, predstavnici OSCE-a, oštećena Slađana Curnić, unuk optuženika.

Na glavnu raspravu pristupili su svjedoci Anka Švaljek, Vinko Gažo, Milan Milić i Ljubica Balić.

Nije pristupio pozvani svjedok Dobrivoje Katanski. Predsjednik Vijeća je obavijestio prisutne da je, prema dopisu PP Vukovar, Dobrivoje Katanski preminuo još 1992. godine.

Svjedočenje Anke Švaljek

Izjavila je da je na Veleprometu, od 07. listopada 1991. do 15. travnja 1992. godine, prala posuđe te radila kao servirka. Na Velepromet je svakodnevno dolazila od svoje kuće. Nosila je uniformu bivše JNA, jer se u civilnoj odjeći nije smjelo kretati po gradu.

Opt. Leskovca je poznavala i prije rata, jer su zajedno radili u „Vuteksu“. Vidala ga je na Veleprometu, gdje se optuženik nalazio kao srpski vojnik. Bio je obučen u uniformu JNA. Koliko se sjeća, „držao je stražu za zarobljenike“.

Poznaje Ljubicu Tepavac. Sjeća se da je Ljubica Tepavac jednom prilikom na Veleprometu, u studenom ili prosincu 1991. godine, dotrčala do kuhinje, rekla da jedna baka umire u podrumu te od svjedokinje zatražila vode i kruha. Svjedokinja joj je dala šalicu čaja te joj je rekla da sama uzme kruh. Ljubica je potom izašla iz kuhinje, ali svjedokinji nije poznato što se poslije događalo. Nije joj ni poznato je li Ljubica u tom trenutku bila zarobljenik na Veleprometu. Misli da je tada bila u civilnoj odjeći, a kako je ranije rekla, tada se po Vukovaru nije moglo kretati u civilnoj odjeći.

Kasnije je Ljubica Tepavac tjedan dana boravila u svjedokinjinoj kući. Tu ju je doveo jedan radikal, čija je jedinica imala štab u blizini svjedokinjine kuće. Svjedokinji i njenom suprugu su počeli prijetiti jer se u njihovoj kući nalazila Ljubica, za koju se pričalo da je navodno surađivala sa hrvatskih postrojbama, pa su od Ljubice, radi svoje sigurnosti, zatražili da si pronade drugi smještaj.

Sladanu Curnić poznaje. Upoznala ju je poslije rata, jer je Slađana stanovala u njenom susjedstvu. Misli da je Slađana bila na Veleprometu, ali nije sigurna.

Na pitanje branitelja optuženika izjavila je da pravi zarobljenici na Veleprometu nisu mogli ulaziti u kuhinju. Pod pravim zarobljenicima podrazumjeva Hrvate, ali i osumnjičene Srbe.

Svjedočenje Ljubice Balić

Izjavila je da ne zna ništa o inkriminiranom događaju. Oštećenu Ljubicu Tepavac poznaje, obje su odrasle u Lovasu. Ošt. Slađana Curnić nije joj poznata.

Izjavila je da je iz Vukovara izašla 23. kolovoza 1991. godine. Bila je u Novom Sadu i Beogradu, gdje su živjeli njeni sin i sestra. U prvoj polovini studenog 1991. godine došla je u Lovas, gdje je imala kuću. 11. studenog počela je raditi u računovodstvu poljoprivredne zadruge u Lovasu, gdje je radila i prije rata. Većinu vremena provodila je u kancelariji, bojala se, kao Hrvatica smetala je srpskim ekstremistima. Navedeni posao radila je oko godinu dana, a tada je dobila otkaz. Jedno je vrijeme bila u Novom Sadu i Beogradu, a potom je došla na slobodni teritorij Hrvatske.

Jednom prilikom, dok je radila u računovodstvu poljoprivredne zadruge, do nje je došla njena prijateljica Slavica Barac, i rekla joj da obavijesti Obrada Tepavca, koji je radio kao policajac u Lovasu, da se njegova majka Ljubica nalazi u životnoj opasnosti u Vukovaru. To je i prenijela Obradu. On ju je upitao što je njegova majka uradila, ali ona mu na to nije znala odgovoriti. Nikada nije saznala što se dogodilo tom prigodom.

Svjedočenje Milana Milića

Izjavio je da je daljnji rođak Ljubice Tepavac. Na Veleprometu je bio raspoređen na evidentiranju povratnika iz Srbije. Ondje se nalazio od 01. studenog pa do kraja 1991. godine. Ljubicu Tepavac je na Veleprometu sreo jednom, to se moglo dogoditi između 01. i 10. studenog. Tada mu je Ljubica rekla da ima problema, ali mu nije rekla o kakvim se problemima točno radi. Nije imanovala osobu s kojom ima problema. Žarka Leskovca nije spominjala. Misli da je Ljubica bila u civilnoj odjeći i da je slobodno šetala po Veleprometu.

Žarka Leskovca poznavao je po imenu. Vidio ga je nekoliko puta na Veleprometu. Bio je uniformiran.

Svjedočenje Vinka Gaže

Izjavio je da Ljubicu Tepavac poznaje iz viđenja, još iz kombinata „Borovo“, a da opt. Leskovca uopće ne poznaje.

Rekao je da je bio na Veleprometu. Ondje je došao nekoliko dana prije pada Vukovara, a ostao je još mjesec dana nakon pada. Držao je stražu.

Vidao je Ljubicu Tepavac na Veleprometu. Bio je u pratnji autobusa koji je izvezio civile u Šid. To je bilo 18. ili 19. studenoga. Imali su naređenje da Ljubicu Tepavac odvezu do Šida i da ju puste. Nije mu poznato tko je dao naredbu da se Ljubicu Tepavac odveze u Šid.

I kasnije ju je vidio na Veleprometu, gdje je došla sa nekim vojnim licem. Misli da ju je ta osoba ondje dopratila.

Smatra da Ljubica Tepavac nikada nije bila zarobljenik na Veleprometu.

Pri izlasku iz sudske zgrade promatrači su zapazili ošt. Ljubicu Tepavac, koja je sjedila pored ulaza u zgradu sa nekakvim transparentom.

24. studenoga 2008. godine – dokazni postupak, govori stranaka

U nastavku glavne rasprave Zamjenik ŽDO iz Vukovara **izmijenio je optužnicu** u odnosu na vrijeme izvršenja kaznenog djela.

Izmjena: u prvom redu dispozitiva optužnice, iza riječi: „točno neutvrđenog dana“ dodaju se riječi: „u razdoblju od prve polovice mjeseca studenoga 1991. godine do kraja mjeseca veljače 1992. godine“. Ostali dio optužnice ostaje neizmijenjen.

Sukladno odredbi čl. 341. st. 4. u svezi s čl. 320. st. 3. ZKP, **optuženik se** izjasnio da se niti po izmijenjenoj optužnici **ne osjeća krivim** za kazneno djelo koje mu se stavlja na teret.

Pročitani su materijalni dokazi: izvod iz kaznene evidencije na ime opt. Žarka Leskovca, dio zapisnika od 20. ožujka 2006. godine, sačinjen na djelomičnoj rekonstrukciji događaja na Veleprometu, izvršen je uvid u situacijski plan, sačinjen u Policijskoj postaji u Vukovaru, sa skicom lica mjesta.

Obrana optuženog Žarka Leskovaca

Na kraju dokaznog postupka optuženik Žarko Leskovac je iznio svoju obranu.

Rekao je da nije počinio djelo koje mu se stavlja na teret. Dana 7. listopada 1991. godine uhitili su ga pripadnici ZNG, ispitivali ga i navečer pustili. Drugi dan su ga pripadnici bivše JNA odveli u vojarnu na Sajmištu, gdje je dobio uniformu SMB i pušku „M48“. Rečeno mu je da će ići na Velepromet i javiti se Petru Velebitu. Velebit mu je rekao da će biti u podrumu, brinuti o redu, čistoći osoba koje će biti dovedene na Velepromet i raspoređene u podrum. Na Veleprometu, u podrumu, optuženik je bio do veljače 1992. godine.

U podrumu na Veleprometu nije bilo nepokretnih osoba koje bi trebalo hraniti. Bio je samo jedan muškarac, „stari Birger“, koga su žene, koje su bile u podrumu, hranile. Iz komande su određivali tko će ići na prinudni rad, optuženik s tim nije imao veze. Optuženik tvrdi da u podrumu nije bilo zarobljenika. Osobe koje su bile smještene u podrum nisu mogle ići u grad, jer je za to trebala

propusnica, ali su se, kako on tvrdi, mogli kretati po krugu Veleprometa. U početku su svi zajedno spavali u podrumu, a kasnije je napravljena pregrada i doneseni kreveti. Rekao je da je Terezija Geršić u početku bila u Stolariji, a njezina majka je bila u podrumu. Optuženik je molio Žigića da je prebaci u podrum, kako bi brinula o majci. Rekao je da je Eržebet Kremerenski bila u podrumu.

Rekao je da Ljubica Tepavac uopće nije bila u podrumu. Vidio ju je prvi put kad je počelo ovo suđenje. Slađana Curnić je samo jednom bila na Veleprometu, oko dva ili dva i pol sata. U to je vrijeme na Veleprometu bio glavni Žigić, koji je pozvao optuženika i pokazao mu Slađanu Curnić. Rekao mu je da je to sestra Stevice Curnića, da je dovedena, jer je uhvaćena u krađi. Rekao mu je da je odvede u podrum i tamo smjesti dok po nju ne dođe brat, Stevica Curnić. Optuženik Slađanu i njezinog brata zna od ranije, kao djecu. Naime, njihova majka je radila u Vuteksu, a oni su dolazili kod majke. Optuženik je Slađanu Curnić smjestio na stolicu kraj štednjaka. Pitao ju je što se dogodilo, no, Slađana Curnić je šutjela cijelo vrijeme. Optuženik je obavljao svoje poslove u podrumu, koje je svakodnevno radio. U jednom trenutku Slađana Curnić je potrčala prema stepenicama. Optuženik ju je stigao, uhvatio za rame, i ona je tu poklekla. Optuženik tvrdi da je nije tukao, niti je ona pokušala njemu pružiti otpor. Doveo ju je do štednjaka, gdje je Slađana Curnić ponovo sjela na stolicu. Optuženiku nije poznato zašto je potrčala. On ju je zaustavio, jer mu je bilo rečeno da Slađana tu bude dok brat ne dođe po nju. Vidio je da je drhtala kad joj je došao brat. Optuženik je ranije imao jedan sukob sa Stevicom Curnićem. Naime, nije dopustio Stevici Curniću da ulazi u podrum. Nekoliko puta Stevica Curnić je noću pokušavao ući u podrum sa psom. Optuženik je čuo da je Stevica Curnić, kad je došao po sestru, rekao: „Ubiću Boga u tebi, samo me brukaš i sramotiš“. Optuženik nije vidio, ali su mu pričali vojnici da je Stevica Curnić vani šamarao sestru. Tom prilikom brat Slađane Curnić nije se obraćao optuženiku. Optuženik je rekao da oštećenice, Slađana Curnić i Ljubica Tepavac, nikada zajedno nisu bile u podrumu na Veleprometu te da su „izmišljene gluposti“ da ih je tukao.

Zamjenik ŽDO iz Vukovara je, s obzirom na optuženikovu obranu i s obzirom na izjavu oštećene Ljubice Tepavac, **predložio suočenje** optuženika i Ljubice Tepavac.

Vijeće je **odbilo** taj dokazni prijedlog.

Govori stranaka:

Zamjenik ŽDO iz Vukovara rekao je da optuženikova obrana nije osnovana i da je optuženik počinio kazneno djelo, koje mu se izmijenjenom optužnicom stavlja na teret. Nesumnjivo je dokazano da je optuženik u kritično vrijeme bio Veleprometu. Dio svjedoka je tvrdio da u kritično vrijeme nisu vidjeli optuženika. Ovo je moguće, jer su bili na prinudnom radu. Dio svjedoka, koji se nalazio u statusu kao i optuženik, na određeni način je pogodio optuženiku. Jedan broj svjedokinja, kojima je optuženik pomogao, prikazale su istu sliku o optuženiku kao i on u iznesenoj obrani. Po mišljenju optužbe, postoje svjedoci koji su objektivno prikazali situaciju na Veleprometu, kao i oštećenice. Optužba smatra da su oštećenice opisale kritični događaj onako kako se zbio. Svjedokinja Anka Švaljek potvrdila je da je jednog dana, kod nje u kuhinju, došla Ljubica Tepavac i tražila kruha i čaja za jednu baku. Svjedok Milan Marić potvrdio je tvrdnju oštećene Ljubice Tepavac da ju je vidio na Veleprometu. Svjedok Vinko Gažo potvrdio je da je su s Veleprometa odvezeni ljudi, da je među odvezenima bila i oštećena Ljubica Tepavac. Svjedokinja Terezija Geršić je u istrazi rekla da je bila dovedena na Velepromet, gdje je bila zatočena. Za zatočenike je bio odgovoran opt. Žarko Leskovac, kao rezervist bivše JNA. Rekla je da ju je optuženik ispitivao. Vidjela je da je optuženik nekoliko puta udario Romkinju Slađanu, čiji je brat Stevica. Rekla je da je ta žena nakon udaraca pala. Svjedok Ivan Kruljac je

rekao da je optuženik udario jednu osobu imenom Zadro te da je vidio da optuženik trči i vitla palicom za Slađanom. Svjedok Franjo Friman je rekao da je „bilo navlačenja“, da je optuženik vukao Slađanu i da je bilo „gombanja“. Nadalje, optužba smatra da je tijekom dokaznog postupka, iz izvedenih dokaza, razvidno da optuženik nije samo vodio računa o čistoći, već je ispitivao zatočenike, stražario. Iz iskaza svjedoka Franje Rimana je vidljivo da je u kritično vrijeme bilo nepokretnih osoba koje je trebalo hraniti, što je suprotno tvrdnjama optuženika da takvih osoba nije bilo. Optužba je, u pogledu oštećene Slađane Curnić, zaključila da se Slađana Curnić, u trenutku kad je došao brat po nju, tresla od optuženikova prethodnog postupanja. Na djelomičnoj rekonstrukciji na licu mjesta, oštećenice su pokazale kritične prostorije, što ne bi mogle da u njima nisu bile. Zamjenik ŽDO iz Vukovara je rekao da je obrana u više navrata ukazivala da prema oštećenicama nije moglo biti počinjeno navedeno djelo, jer su one bile opredjeljene protiv RH. Rekao je da je oštećena Slađana Curnić bila smještena kod jedne bake, koja je bila ili Hrvatica ili Mađarica. Optuženik je to znao, stoga je oštećenica snosila posljedice. Oštećena Ljubica Tepavac je jedno vrijeme kuhala za pripadnike HV, što je u svom iskaz rekao svjedok Ivan Sablić. Zamjenik ŽDO iz Vukovara je rekao da su oštećenice, bez obzira na njihovu nacionalnu pripadnost, u kritično vrijeme bile civili, te su stoga uživale zaštitu IV Ženevske konvencije. Optuženik je postupao suprotno odredbi čl. 3. st. 2. točka a IV Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata iz 1949. godine. Na kraju je Zamjenik ŽDO iz Vukovara rekao da optužba smatra da optuženika treba proglasiti krivim i osuditi po zakonu, te da se protiv optuženika produlje mjere opreza ukoliko optuženik ne bude osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 5 godina ili težu kaznu, u kojem slučaju je obvezan pritvor.

Oštećenice Slađana Curnić i Ljubica Tepavac pridružile su se govoru Zamjenika ŽDO iz Vukovara. Imovinsko pravni zahtjev postavit će u parnici.

Branitelj opt. Žarka Leskovca, odvjetnik Zlatko Jarić je rekao da tijekom ovoga postupka nije dokazano da je optuženik počinio kazneno djelo koje mu se izmijenjenom optužnicom stavlja na teret. Rekao je da svaka optužnica mora imati: vrijeme izvršenja kaznenog djela, mjesto izvršenja kaznenog djela i način izvršenja kaznenog djela. U ovoj optužnici vrijeme izvršenja kaznenog djela određeno je od polovice studenoga 1991. godine do kraja veljače 1992. godine, a kritični događaj za obje oštećenice se zbilo istoga dana. U ovoj optužnici kao mjesto izvršenja kaznenog djela navodi se „logor, u krugu poduzeća Velepromet“, a tijekom dokaznog postupka cijelo se vrijeme govorilo o podrumu Veleprometa. Način na koji je djelo počinjeno u optužnici se navodi da je optuženik „u momentu kad je civil Ljubica Tepavac jednoj nepoznatoj starijoj ženi davala čaj i kruh, snažno ju tri puta udario gumenom palicom po glavi, a zatim dva puta u glavu Slađanu Curnić, od kojih su udaraca izgubile svijest i pale na tlo“. Branitelj je rekao da nitko od ispitanih svjedoka, koji su bili u podrumu, nije vidio kritični događaj, ali ne stoga što nisu bili nazočni, već stoga što Ljubica Tepavac nije bila u podrumu. Osim toga, jedan broj svjedoka je rekao da je Ljubicu Tepavac u kritično vrijeme vidio u uniformi SMB, koju su na Veleprometu nosili pripadnici TO. Stoga je moguće da je bila na Veleprometu, ali ne kao zatočenica, već u sasvim drugoj funkciji. Optuženik je rekao da nije vidio Ljubicu Tepavac na Veleprometu, ali nije rekao da ona tamo nije bila. U odnosu na Slađanu Curnić i događaj sa njom, branitelj je rekao da je taj događaj optuženik opisao u svojoj obrani. Ona je dovedena da pričekava dolazak brata. Za ovaj postupak, držeći se optužnice i onoga što u njezinu dispozitivu piše i za što se tereti njegova branjenika, irelevantno je je li optuženik nekoga ispitivao i je li stražario. Predmet ovoga postupka nije niti ispitivanje, a niti stražarenje, već konkretan učin prema Ljubici Tepavac i Slađani Curnić. Branitelj je rekao da u optužnici stoji da je optuženik „mučio i nečovječno postupao prema civilnim osobama, te im nanosio velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta“, što u ovom postupku nije dokazano prema Slađani Curnić. Sud je vezan činjeničnim i pravnim opisom iz optužnice. Tijekom dokaznog postupka nije dokazano da je optuženik počinio kazneno djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret, da nije tukao Ljubicu Tepavac i Slađanu Curnić.

Opt. Žarko Leskovac prihvatio je govor svoga branitelja.

Glavna rasprava je završena.

26. studeni 2008. godine – objava presude
--

Dana 26. studenoga 2008. godine, Vijeće za ratne zločine Županijskog suda u Vukovaru, objavilo je presudu br. K-9/05, kojom je **opt. Žarko Leskovac oslobođen optužbe**, temeljem odredbe čl. 354. t. 3. ZKP (**nije dokazano da je optuženik počinio kazneno djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret**), da bi počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, u logoru poduzeća Velepromet u Vukovaru.

Predsjednik Vijeća ukratko je obrazložio donesenu presudu. Reкао je da je nesumnjivo utvrđeno da je optuženi Žarko Leskovac bio na Veleprometu, u podrumu. To proizlazi iz iskaza brojnih svjedoka i iz same obrane optuženika. Također je rečeno da je Vijeće utvrdilo da optuženik nije bio samo osoba zadužena za higijenu i red u podrumu Veleprometa te da tu nije bio samo sabirni centar, već da je optuženik sudjelovao u ispitivanju zarobljenika i da je bio glavni za podrum. Predsjednik Vijeća reкао je da je Vijeće bilo vezano optužicom te je stoga moralo i moglo odlučivati jedino o onome za što je ŽDO iz Vukovara optužilo opt. Žarka Leskovca. Optužnicom mu se stavlja na teret da je u vremenu od sredine studenoga 1991. godine do kraja veljače 1992. godine „u momentu kad je civil Ljubica Tepavac jednoj nepoznatoj starijoj ženi davala čaj i kruh, snažno ju tri puta udario gumenom palicom po glavi, a zatim dva puta u glavu i Slađanu Curnić, od kojih udaraca su izgubile svijest i pale na tlo“. Na taj način bi optuženik kršeći pravila međunarodnog prava mučio i nečovječno postupao prema civilnim osobama, te im nanosio velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta, pa bi time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Predsjednik Vijeća je reкао da je Vijeće zauzelo stav da je Ljubica Tepavac bila na Veleprometu, ali nikada kao zarobljenica i nikada u podrumu. Iz izvedenih dokaza, iskaza saslušanih svjedoka, Vijeće je utvrdilo da je Ljubica Tepavac bila jedno vrijeme angažirana na kuhanju hrane pripadnicima ZNG; da je 15. studenoga 1991. godine bila na Veleprometu, ali ne kao zarobljenica; te da je u više navrata slobodno dolazila i odlazila s Veleprometa. Osim toga, Vijeće je utvrdilo da je Ljubica Tepavac davala izjavu nakon pada Vukovara vezanu za njezine sinove i njezinu spremnost angažiranja u „suočavanju s ustašama“. Za Slađanu Curnić Vijeće je utvrdilo da je ona zaista bila u podrumu na Veleprometu te da je došlo do sukoba između nje i optuženika, ali ne na način kako je ona to opisala. Vijeće je poklonilo vjeru iskazu optuženika u dijelu u kojem je on opisao boravak Slađane Curnić u podrumu u Veleprometu, razloge njezina boravka ondje i sukob koji su imali kada je, iz njoj poznatih razloga, htjela pobjeći, a u tome ju je spriječio optuženik i vratio je nazad, gdje je bila do dolaska njezina brata Stevice Curnića.

Predsjednik Vijeća je reкао da Vijeću apsolutno nije bilo važno tko je koje nacionalne opredjeljenosti, te stoga nije Ljubicu Tepavac i Slađanu Curnić isključio kao oštećenice po tom principu. Odluka Vijeća isključivo se temelji na provedenim dokazima i utvrđenom činjeničnom stanju. Predsjednik Vijeća pobrojao je imena svih saslušanih svjedoka. Reкао je da je Vijeće poklonilo vjeru iskazima svih svjedoka, te djelomično vjeru iskazu (obrani) opt. Žarka Leskovca

(u dijelu kada on opisuje događaj sa Slađanom Curnić). Vijeće nije poklonilo vjeru iskazu Ljubice Tepavac, kao niti dijelu iskaza Slađane Curnić, u kome ona opisuje postupanje optuženika prema Ljubici Tepavac, kao i prema njoj. Predsjednik Vijeća rekao je da svjedoci, koji su bili na Veleprometu u statusu zarobljenika, nisu spominjali da ih je optuženik tukao ili maltretirao. Kako je Vijeće donijelo presudu kojom je oslobodilo optuženika optužbi, temeljem odredbe čl. 90. st. 6. ZKP, ukinulo je mjere opreza prema optuženiku.